

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 785/2024
02.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Конаков, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекције Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање из Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2564/23 од 11.10.2023. године, у седници одржаној 02.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2564/23 од 11.10.2023. године, тако што се жалба туженог **ОДБИЈА** као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П1 35/22 од 11.04.2023. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи на име трошкова ревизијског поступка исплати 27.000,00 динара у року од 15 дана по пријему преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П1 35/22 од 11.04.2023. године обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у локалу у Бачкој Паланци за период од 06. августа 2017. године до 06. августа 2020. године исплати укупно 87.505,53 динара са затезном каматом на појединачне месечне износе наведене у изреци првостепене пресуде, од 15. у наредном месецу за текући месец до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка од 89.976,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2564/23 од 11.10.2023. године преиначена је пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П1 35/22 од 11.04.2023. године и одбијен тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да јој на име накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у локалу у Бачкој Паланци за период од 06. августа 2017. године до 06. августа 2020. године исплати укупно 87.505,53 динара са затезном каматом на појединачне месечне износе наведене у изреци првостепене пресуде до 15. у наредном месецу за текући месец до исплате. Преиначено је решење о трошковима поступка тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова првостепеног

поступка а обавезана је тужила да туженом накнади трошкове парничног поступка од 22.524,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредаба члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је запослена код туженог у Филијали у Бачкој Паланци чије је седиште у улици Жарка Зрењанина број 72. У спорном периоду, тужила је становала у Бачкој Паланци у улици Жарка Зрењанина број .. . Удаљеност од адресе становања тужиле до седишта Филијале од туженог у Бачкој Паланци на којој је радила износи око 300 метара (тачније 280 метара). Тужила је на рад у спорном периоду долазила пешице, бициклом или таксијем. Тужени тужилу у спорном периоду није исплаћивао накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада за превоз у локалу у Бачкој Паланци. Висина накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада за превоз у локалу за спорни период утврђена је на основу обрачуна туженог у укупном износу од 87.505,53 динара, као и у појединачним месечним износима. Код туженог су у спорном периоду били у примени Колективни уговори из марта 2016. године и октобра 2019. године.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је пошао од одредбе члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду (којим је прописано да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз) и одредбе члана 38. Колективног уговора Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање из 2016. године (који је био у примени у делу спорног периода), којим је предвиђено да запослени за дане у којима је долазио на рад има право на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у јавном градском, приградском, међуградском превозу ако послодавац није обезбедио организовани превоз, затим члан 43. Колективног уговора туженог од 08.10.2019. године који садржи исту формулацију као и одредба члана 38. Колективног уговора из 2016. године, па је оценио да је тужбени захтев тужиле основан и исти усвојио.

Другостепени суд није прихватио овакву правну аргументацију првостепеног суда налазећи да имајући у виду седиште Филијале туженог у Бачкој Паланци (улица Жарка Зрењанина 72) и пребивалиште тужиле у истој улици на број .., с обзиром да је та удаљеност 280 метара (што је утврђено изводом из апликације „Google maps“ а за чији прелазак растојања је потребно 3 минута по разумној оцени, није реално и објективно да то условљава потребу да се за њено савладавање користи било какав превоз који би подразумевао извесне трошкове у вези са тим, па самим тим ни основ који би успоставио обавезу туженог као послодавца да тужилу као запосленој те трошкове накнади у опредељеној висини. Преиначио је првостепену пресуду и тужбени захтев одбио.

По оцени Врховног суда, овакво правно становиште другостепеног суда није правилно.

Наиме, чланом 118. став 1. тачка 1. Закона о раду прописано је када запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, а то је у случају за долазак и одлазак са рада и то у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Право на накнаду трошкова превоза предвиђено је Колективним уговором Републичког фонда за

пензијско и инвалидско осигурање из 2016. године (члан 38), као и Колективним уговором туженог од 08.10.2019. године (члан 43), при томе, назначене одредбе не условљавају растојање од места становања до места рада. Према правном ставу Врховног касационог суда од 05.04.2016. године, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада имају сви запослени, осим ако би по разумној оцени такав захтев био очигледно неоснован. У конкретној ситуацији, тужени није доказао да је тужбени захтев тужиље неоснован, имајући у виду разумну оцену ситуације. Удаљеност од 280 метара, у случају кише, временске непогоде и сл. би наплатила тужиљи потребу неопходно да обезбеди такси или други превоз, а тужени није доказао да је тужиља могла на други начин да обезбеди долазак и одлазак са рада те да би захтев био у том смислу неоснован. Закони и колективни уговори су дали право запосленом на те трошкове, па је првостепени суд правилно закључио да је тужбени захтев тужиље основан. У том смислу прихваћени су и наводи из ревизије тужиље.

Имајући у виду све напред изнето, одлучено је као у ставу првом изреке, на основу члана 416. став 1. ЗПП.

Како је тужиља успела у ревизијском поступку, то иста има право на трошкове поступка сходно члану 154. и члану 165. ЗПП па јој је Врховни суд признао трошкове на име стручног састава ревизије у висини од 27.000,00 динара сходно важећој АТ и одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић